

placení pohřebného o ni nemohla opíratí. O uzavření smlouvy mezi Karlem H-em a spolkem o vyplacení pohřebného za určitých podmínek, Karlu H-ovi při tom oznámených, nelze mluvit; ostatně ani v takovém případě by spolek jednáním svých činovníků, pokud by se přičilo spolkovým ustanovením, nebyl podle §§ 1016, 1017 obč. zák. vázán.

Čís. 11516.

K nároku neprávem propuštěného člena závodního výboru (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.) nevztahuje se předpis § 1162 d) obč. zák., nýbrž platí o něm ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák.

Členové rozpuštěného závodního výboru setrvávají ve svých funkcích až do právoplatné volby svých nástupců.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, Rv II 6/32.)

Žalobce byl zaměstnán v podniku žalovaného a byl členem závodního výboru tohoto podniku. Dne 21. května 1929 dostal žalobce výpověď, proti níž podal stížnost k rozhodčí komisi, která stížnosti vyhověla a prohlásila výpověď za neplatnou a nepřipustnou. Dne 3. července 1929 byl zvolen nový závodní výbor, jehož členem žalobce již nebyl. Žalobce podal proti volbám stížnost, jež byla dne 12. srpna 1929 zamítnuta. Dne 13. července 1929 dostal žalobce výpověď ze služebního poměru. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení mzdy za dobu, dokud si nenašel zaměstnání u jiné firmy. Žalovaný namítl proti žalobě mimo jiné, že žalobce nebyl v den výpovědi, dne 13. července 1929, již členem závodního výboru a že zažalovaný nárok jest promlčen vzhledem k předpisu § 1162 d) obč. zák. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v důvodech: Nesprávné právní posouzení vidí žalovaný v tom, že procesní soud prohlašuje námezdní poměr mezi stranami i po 1. prosinci 1929 za trvající. Bylť prý nálezem rozhodčí komise ze dne 21. března 1929 závodní výbor rozpuštěn, dne 13. července 1929 dal žalovaný žalobci výpověď nevěda o stížnosti proti volbám do závodního výboru ze dne 3. července 1929 a činnost člena závodního výboru končí podle § 21 zák. čís. 330/21 nálezem rozhodčí komise, takže prý žalobcova činnost přestala nejpozději dnem 21. března 1929. Žalovaný nedbá doslovu § 21 cit. zákona a § 20 téhož zákona; § 21 nařizuje, že činnost jednotlivého člena závodního výboru končí rozvázáním pracovního nebo služebního poměru se závodem, ztrátou volitelnosti a posléze nálezem rozhodčí komise po písemné stížnosti podnikatele nebo poloviny zaměstnanců k volbě oprávněných, že člen závodního výboru nekoná své povinnosti, že je hrubě porušil, nebo že porušil povinnost mlčenlivosti. § 20 cit. zákona však nařizuje, že členové rozpuštěného závodního výboru setrvávají v činnosti až do doby, kdy budou právoplatně zvoleni jejich nástupci; rozhodčí komise však v tomto

případě nevydala nález proti žalobci jako jednotlivému členu výboru, nýbrž rozpustila celý závodní výbor a setrvali tedy členové rozpuštěného závodního výboru ve svých funkcích až do pravoplatné volby nástupců. Proto právě nemohly býti výpovědi dané žalovaným žalobci platné a účinné. Že se nový závodní výbor zvolený dne 3. července 1929, vzdal dne 11. července 1929 činnosti, nemá významu, poněvadž se v činnost uvázal neprávem, dokud volba nebyla potvrzena rozhodčí komisí. Žalovaný byl povinen přijati práci, když ji jinde nalezl, tím však nezanikl námezdní poměr mezi ním a žalovaným, když odvolatel, neznámo z jakých důvodů, neuznal za vhodné žalobce vypověděti znovu, jakmile dne 12. srpna 1929 byla potvrzena volba závodního výboru ze dne 3. července 1929. Odvolací soud má za to, že procesní soudce správně neuznal žalobu za prekludovanou, neboť z doslovu § 1162 d) a 1162 b) obč. zák. jest patrno, že souzený poměr nelze podřaditi pod tato zákonná ustanovení, neboť tu nejde o předčasné propuštění, nýbrž o neplatné propuštění zakázané zákonem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vidí dovolatel v názorech odvolacího soudu, že žalobní nárok není prekludován podle § 1162 d) obč. zák. a že pracovní poměr mezi žalobcem a dovolatelem trvá nadále i po dnu 13. července 1929. Dovolací důvod právní mylnosti není však v žádném směru opodstatněn. Jde tu o nárok neprávem propuštěného člena závodního výboru na placení mzdy. Že se na takový nárok nevztahuje předpis § 1162 d) obč. zák., nýbrž že o něm platí ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák. o tříletém promlčení, bylo vloženo v rozhodnutích čís. 3935 a 6963 sb. n. s., na něž se dovolatel odkazuje. Pokud se týče otázky, zda trvá pracovní poměr mezi žalobcem a dovolatelem nadále přes to, že dovolatel dal žalobci dne 13. července 1929 čtrnáctidenní výpověď, zodpověděl ji odvolací soud na základě zjištěných okolností právem kladně a dovolací soud schvaluje jeho důvody, jež se shodují se zákonem (srovnej též rozhodnutí čís. 3935, 4082, 4296 a 9348 sb. n. s.) a nebyly vyvráceny dovolatelovými právními vývody, převzatými skoro doslovně z odvolání.

Čís. 11517.

Žaloba podle § 37 ex. ř.

»Předmětem stíženým exekucí« může býti i pohledávka. Vyhledává se totožnost pohledávky, na niž se vede exekuce, a pohledávky, na niž uplatňuje žalobce své právo. Žaloba podle § 37 ex. ř. přísluší i postupu proti exekuci na pohledávku po postupu.

Vedena-li exekuce na pohledávku zapůjčitele proti vypůjčiteli, není oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř. ten, z jehož peněz byla zápůjčka poskytnuta.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, Rv II 156/32.)